୨୩-୧୧-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓଁ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଅ ତେବେ ସବୁ ରୋଗ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଳିକ ହୋଇଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ବସିବା ଉଚିତ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ କରିବା ଜଣାଅଛି । ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କର ମୁରଲୀ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଚାଲିଥାଏ । ଯଦି କେହି ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ଇଆଡେ-ସିଆଡେ ଚାହୁଁଥିବ ତେବେ ବାବା ଜାଣିଯା'ନ୍ତି ଯେ ଏହି ସନ୍ତାନ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହିଁ । ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତି ଯେ ତୁମେ କାହାକୁ ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସିଛ, ଯିଏକି ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ବସି ହାଇ ମାରୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଏପରି ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ଯାହାକି ଖୁସୀରେ ନୃତ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ଗୀତ:- ଦୂର ଦେଶ କା ରହନେ ବାଲା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଯାହାକୁ ଆମେ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛୁ, ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଥବା ତୁମେ ମାତା-ପିତା... ପୁନର୍ବାର ଆସି ଆମକୁ ଅପାର ସୁଖ ଦିଅ, ଆମେ ଏବେ ଦୁଃଖରେ ଅଛୁ, ସାରା ଦୁନିଆ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛି କାହିଁକି ନା ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗୀ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଥବା ପୁରୁଣା ଘରେ ଏତେ ସୁଖ ମିଳିନଥାଏ, ଯେତେ ନୂଆ ଦୁନିଆ, ନୂଆ ଘରେ ମିଳିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ, ଆମେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହିଁ, କେତେ ଜନ୍ମ ପାର୍ଟ କରିଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ୮୪ ଲକ୍ଷ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ହୁଏ । ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ପୁନର୍ଜନ୍ମ କେତେ ବର୍ଷର ହେଉଛି । ୮୪ ଲକ୍ଷ ହିସାବରେ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର ତ ବହୁତ ବଡ ହୋଇଯିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଦୂରଦେଶର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଆମେ କେହି ଏଠିକାର ନିବାସୀ ନୁହେଁ । ଏଠାକୁ ଆମେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପରମଧାମରେ ମନେ ପକାଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଏହି ପର ଦେଶକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ବୋଲି କହୁଛୁ । ରାବଣଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ବାବା କୁହାଯିବ । ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା, ୫ ବିକାରର କ'ଣ କେହି ମହିମା କରିବେ କି! ଦେହ-ଅଭିମାନ ତ' ବହୁତ ବଡ ବେମାରୀ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ କୌଣସି ବେମାରୀ ରହିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବା । ଏହି କଥା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବବାବା ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ ସବୁ ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ଆଦି ରହିଛି, ସେଠାରେ ଏପରି ଭାବିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ବାବା ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ, ରାଜତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଇବେ । ରାଜା କରିବା ପାଇଁ ତ ରାଜା ହିଁ ଦରକାର ନା । ଡାକ୍ତରମାନେ ଡାକ୍ତରୀ ପାଠପଢାଇ ନିଜ ଭଳି ଡାକ୍ତର କରାଇଥା'ନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁଠୁ ଆସିବେ, ଯିଏକି ଆମକୁ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ କରାଇବେ ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ କିପରି ପାଠ ପଢାଇବେ! ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ବାବା ହିଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସିଥିବେ, ଆସି ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରିଥିବେ । ବାବା କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଦୂରଦେଶରୁ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର କୌଣସି ଆଲୋକମୟ ଅଥବା ରତ୍ନଜଡିତ ମୁକୁଟ ନାହିଁ । ମୁଁ କେବେ ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁନାହିଁ । ସ୍ୱୟଂ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯଦି ରାଜା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ରଙ୍କ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିଥାନ୍ତା । ଭାରତବାସୀ ଧନବାନ ଥିଲେ, ଏବେ ରଙ୍କ ଅର୍ଥାତ୍ ଦରିଦ୍ର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ହେଉଛ ଏବଂ ତୁମକୁ କରିଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ହେବା ଦରକାର, ଯାହା ଫଳରେ ତୁମର ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଲାଗିବ । ଯିଏ ଯେପରି ହୋଇଥିବେ ସେହିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କରିବେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ

ଚେଷ୍ଟା କରି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହିଁ କରାଇବେ । ତୁମେ ଗୃହସ୍ଥି, ସେମାନେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତେବେ ତୁମେ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କୁହନ୍ତି ଅମୁକ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବାନନ୍ଦଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ମତିଭ୍ରମ କରାଇଥା'ନ୍ତି, ତୁମେ ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁ ନାହଁ । ତେବେ ତୁମେ ପୁଣି ନିଜକୁ ଶିଷ୍ୟ ବୋଲି କାହିଁକି କହୁଛ ! ଅନୁସରଣକାରୀ ଯିଏକି ତୁରନ୍ତ କପଡା ଓହ୍ଲାଇ କୌପିନୀ ପିନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ବିକାରର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛ ତେବେ ପୁଣି ନିଜକୁ ଶିବାନନ୍ଦଙ୍କର ଅନୁସରଣକାରୀ ବୋଲି କିପରି କହୁଛ ! ଗୁରୁଙ୍କର କାମ ହେଲା ସଦ୍‌ଗତି କରିବା । ଗୁରୁ ଏପରି ତ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଅମକକୁ ମନେ ପକାଅ । ତେବେ ସିଏ ନିଜେ ତ ଗୁରୁ ହେଲେ ନାହିଁ । ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି, ତୁମର ଘର ହେଉଛି ମୁକ୍ତିଧାମ ଅଥବା ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ । ଆତ୍ମାକୁ ନିରାକାରୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହି ଶରୀର ୫ ତ□୍ୱରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ତେବେ ଆତ୍ମାମାନେ କେଉଁଠାରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ? ପରମଧାମ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରୁ । ସେଠାରେ ବହୁତ ଆତ୍ମା ରହୁଛନ୍ତି । ତାକୁ ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ଦୁଃଖ-ସୁଖରୁ ଅଲଗା ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ସେହି ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏହା ଏକ ନାଟକଶାଳା, ଯେଉଁଠାକୁ ଆମେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ଏହି ନାଟକଶାଳାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ତାରା ଆଦି ସବୁ ଅଛନ୍ତି । କେହି ଗଣନା କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ନାଟକଶାଳା କେତେ ମାଇଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି । ଉଡାଜାହାଜରେ ଉପରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ପେଟ୍ରୋଲ୍ ଆଦି ଏତେ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସୀମା ପର୍ଯ୍ରନ୍ତ ଯାଇ ପୁଣି ଫେରି ଆସିପାରିବେ । ଏତେ ଦୂରକୁ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏତେ ମାଇଲ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି, ନ ଫେରିଲେ ପୁଣି ପଡିଯିବୁ । ତେବେ ସମୁଦ୍ର ଅଥବା ଆକାଶ ତ□୍ୱର ଅନ୍ତ କେହି ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବ□ମାନ ବାବା ତୁମକୁ ନିଜ ଅନ୍ତର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏହି ଆକାଶ ତ□୍ୱରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଏହା କେତେ ବଡ ରକେଟ୍ । ତୁମେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ରକେଟ୍ ସଦୃଶ ଉଡିବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହା କେତେ ଛୋଟ ରକେଟ୍ । ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ରରୁ ମଧ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଚାଲିଯିବ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ରର ଅନ୍ତ ପାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଦୂରରୁ ତାରା କେତେ ଛୋଟ ଦେଖାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ତାହା ବହୁତ ବଡ ହୋଇଥାଏ । ଯେପରି ତୁମେ ଗୁଡି ଉଡାଇବା ସମୟରେ ଉପରୁ କେତେ ଛୋଟ-ଛୋଟ ଦେଖାଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଆତ୍ମା ତ ସବୁଠାରୁ ତୀକ୍ଷଣ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଗୋଟିଏ ଶରୀରରୁ ବାହାରି ଅନ୍ୟ ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । କାହାର କର୍ମର ହିସାବ-କିତାବ ଲଣ୍ଡନରେ ଥିଲେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଯାଇ ଲଣ୍ଡନରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ପିଲା ଗର୍ଭରୁ ବାହାରିବା କ୍ଷଣି ମାଲିକ ହେଉଛି, ତେବେ ଉ□ରାଧିକାରୀ ହୋଇଗଲା ନା । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଗଲ । ତେବେ ବେହଦର ବାବା ହିଁ ଆସି ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ବାରିଷ୍ଟରୀ ପଢିଲେ ବାରିଷ୍ଟର ହେବେ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଦ୍ୱି-ମୁକୁଟଧାରୀ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ତେବେ ପାସ୍ ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଦ୍ୱି-ମୁକୁଟଧାରୀ ହେବ । ତଥାପି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ତ ସର୍ବଦା ସେଠାରେ ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି । ହେ ପରମପିତା କହିଲେ ଦୃଷ୍ଟି ନିଶ୍ଚିତ ଉପରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଯଦି ସିଏ ପରମପିତା ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି ନା କିଛି ତାଙ୍କର ଅଭିନୟ ଥିବ । ଯେଉଁ ଅଭିନୟ ବ□ମାନ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ଆସି କ□ାରୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଖୁସି ଲାଗିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଏହି ପରଦେଶକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଦୂରଦେଶର ନିବାସୀ ଅନ୍ୟ ଦେଶକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ଦୂରଦେଶର ନିବାସୀ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରୁହନ୍ତି । ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପରଦେଶର ଅର୍ଥ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯାହା ଶୁଣୁଛନ୍ତି ତାହା ସତ୍ୟ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଅପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ଉଡିପାରିବ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ନ ହେଲେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଯାହାଙ୍କୁ ସଂଗମରେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆମକୁ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହାଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ଆଉ କାହାର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦ୍ୱି-ମୁକୁଟଧାରୀ ହେଉ ନାହିଁ । ମୁଁ ପର ଦେଶକୁ, ପର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ

କରି ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛ । ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଶିବ ନୁହେଁ । ମୋତେ ତ ଲଖିରାଜ କହୁଥିଲେ, ସମର୍ପଣ ହେବା ପରେ ବାବା ବ୍ରହ୍ମା ନାମ ରଖିଦେଲେ । ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏହାଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ତୁମେ ନିଜ ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନାହିଁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ହିସାବ ରହିବା ଦରକାର ନା । ଦୁନିଆରେ ତ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ । ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ବର୍ଷ ଲାଗିଯିବ । ମନେ ମଧ୍ୟ ପଡିବ ନାହିଁ । ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନିରେ ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ ସବୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟର ଜନ୍ମ ଦୁର୍ଲଭ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ଜୀବଜନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବା ଆସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ଆସୁଛି । ମାୟା ତୁମକୁ କେତେ ପଥରବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି । ପତନ କଳାରେ ତୁମେମାନେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆରୋହଣ କଳାକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଛନ୍ତି ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଆଧାରରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି । ରାତ୍ରିରେ ଶୋଇବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଖିଆଲ କର-- ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ଶୋଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି । ଏହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ଶୋଇଯାଅ ତେବେ ଦେଖ କେତେ ମଜା ଲାଗୁଛି । ସମ୍ଭବତଃ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାରରେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛି । ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ଏହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ତୁମେ ବହୁତ ଆରାମରେ ଚାଲିଯିବ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଯାଇପାରିବ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ତ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାର ସମୟ ଆସିଛି କେଉଁଠି ! ହଁ, ବିନ୍ଦୁର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଲା ପୁଣି ଛୋଟ-ଛୋଟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ ଦେଖାଯିବ । ଯେପରି ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥାଏ ନା । ଏପରି ନୁହେଁ, ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଲେ ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଚାଲିଯିବ । ନା, ସେଥିପାଇଁ ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବ । ସବୁ ଆତ୍ମା ଅଭିନୟ କରିବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ନ ହୋଇଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାରରୁ କିଛି ମିଳେ ନାହିଁ । ମୀରାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଲା ତେବେ କ'ଣ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଗଲେ କି ! ବୈକୁଣ୍ଠ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ହେବ ଏବେ ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛ । ବାବା ଧ୍ୟାନରେ ଏତେ ଯିବାକୁ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ ତ ପାଠ ପଢିବାକୁ ହେବ ନା । ବାବା ଆସି ପାଠପଢାଇ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ବାକି ଅସୁର ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଲଢେଇ ତ' କେବେ ହୁଏ ନାହିଁ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତୁମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆବଶ୍ୟକ । ବାକି ତୁମର ମାୟା ସହିତ ଲଢେଇ ହେଉଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଯୋଦ୍ଧା କିନ୍ତୁ କେହିହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଦେବୀମାନଙ୍କର ଏତେ ଗାୟନ କାହିଁକି କରାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ଭାରତକୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛ । ତୁମକୁ ଏବେ ବାବା ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆ ଜିନ୍ଦାବାଦ ହେଉଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ଏବେ ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁସଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥିଲା । ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଲାଗିଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ଏବେ ପ୍ରକୃତରେ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ନା । ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନୃତ୍ୟ କରୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ନୃତ୍ୟ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନ ନୃତ୍ୟର ସୌଖିନ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ହିଁ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁମାନେ ବୁଝି ପାରୁନଥିବେ ସେମାନେ ହାଇମାରିବେ । ଜଣାଯାଏ, ଇଏ କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନକୁ କିଛି ନ ବୁଝିପାରିଲେ ଇଆଡେ-ସିଆଡେ ଦେଖିବେ । ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣୀକୁ ମଧ୍ୟ କହିବେ ତୁମେ କହାକୁ ସାଥୀରେ ନେଇ ଆସିଛ । ଯିଏ ଶିଖୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ସେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିବା ଉଚିତ୍ । ସେମାନଙ୍କୁ ଖୁସିର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ହେବ । କହିବେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ନୃତ୍ୟ କରିବୁ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନନୃତ୍ୟ । କୃଷ୍ଣ ନା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥିଲେ ନା ନୃତ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଏହା ଜ୍ଞାନର ମୁରଲୀ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ରାତ୍ରିରେ ଶୋଇବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ଚକ୍ରକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେପକାଉଥାଅ । ବାବା ବ□ମାନ ମୁଁ ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡି ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଉଛି । ଏପରି ମନେ ପକାଇ

ପକାଇ ଶୋଇଯାଅ, ଦେଖ କ'ଣ ହେଉଛି । ଆଗରୁ ଯୋଗ ସମୟରେ ଶ୍ମଶାନ ଭଳି ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଉଥିଲା, ସେହି ସମୟରେ କେହି ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଶାନ୍ତିଧାମର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଉଥିଲେ, ଆଉ କେହି ସ୍ୱର୍ଗରେ ରାସ କରୁଥିଲେ । ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ସେ କିପରି ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେପକାଇବେ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯିଏ,ଯେପରି ଅଟେ ମୋତେ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ କେତେ କଥା ବୁଝିଗଲଣି । ତୁମେ ହେଉଛ ଗୁପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା । ଯୋଦ୍ଧା ନାମ ଶୁଣି ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ତରବାରୀ ଧନୁ ଆଦି ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଯୋଗବଳର ଯୋଦ୍ଧା ଅଟ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାହୁବଳ ଦ୍ୱାରା ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ କେହି ଜିତିପାରିବେ ନାହିଁ । ଭାରତର ଯୋଗ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଏହି ଯୋଗ ବାବା ହିଁ ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗ ଲାଗୁନାହିଁ । ତେବେ ଯୋଗ ଶବ୍ଦକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଯେପରି ପିଲାମାନେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ସେହିପରି ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍, ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଯେତେବେଳେ ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ ବାହାରିବ । ଯେପରି ମହୁମାଛିଙ୍କର ଦଳ ବାହାରିଥାଏ ନା । ସେହିପରି ଏହା ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ । ଶିବବାବାଙ୍କ ପଛରେ ସବୁ ଆତ୍ମା ମଶା ସଦୃଶ ଦୌଡିବେ । ବାକି ଶରୀର ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ରାତିରେ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଠା-ମିଠା କଥାବା□ କରିବାକୁ ହେବ, ବାବା ମୁଁ ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡି ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି, ଏହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ଶୋଇବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯୋଗ, ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେବ ।

(୨) ୫ ବିକାରର ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ରହିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଅସରନ୍ତି ଖୁସିରେ ହି ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । କ୍ଲାସ୍‌ରେ ବସି ସୁସ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆଳସ୍ୟ ବାତାବରଣ ଖେଳାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟର୍ଥର ଖାତାକୁ ସମାପ୍ତ କରି ସଫଳତା ମୂରତ ହୁଅ ।

ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହେବା ଅର୍ଥ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଚେକ୍ କରିବା ଯେ ଏହା ବ୍ୟର୍ଥ ନା ସମର୍ଥ ! ବ୍ୟର୍ଥ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ପଦ୍ମଗୁଣା କ୍ଷତି କରିଥାଏ, ସେହି ଅନୁସାରେ ସମର୍ଥ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର କରାଇଥାଏ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ବ୍ୟର୍ଥ ମଧ୍ୟ ରୋଜଗାର କରିବାରେ ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଦେଇଥାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା କରିଥିବା ରୋଜଗାର ମଧ୍ୟ ଲୁଚି ଯାଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଏକକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇ କର୍ମ କରିବା ପରିବ□ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ କର ତେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସଫଳତା ମୂରତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମାନ, ଶାନ ଏବଂ ସାଧନ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ସମ୍ମାନ, ସ୍ୱାଭିମାନ ଏବଂ ସୁଖର ସାଧନ ଗୁଡିକର ତ୍ୟାଗ ହିଁ ମହାନ ତ୍ୟାଗ ।